



HARJUNPÄÄN
TUISKU

1927-1997

70 VUOTTA

HARJUNPÄÄN TUISKU RY

1927-1997

70 VUOTTA

Koonnut ja kirjoittanut PEKKA TUORI

SISÄLLYS

Johdanto	3
Tuiskun alkutaival (1927-1930)	3
Hiljaiseloa (1930-1939)	4
Uudelleen syntyminen ja sotavuodet (1939-1944)	5
Sodan jälkeiset vuodet (1945-1952)	8
Kohentuneiden olosuhteiden aika (1953-1959)	12
Jalkapalloilun valtakausi (1960- ja 1970-luku)	14
Kuntoliikunta valtaa alaa (1980-luku)	19
Vireää nuorisotoimintaa (1990-luku)	21
Toimihenkilöt	28
Jäsenmäärän kehitys	29
Tuiskulaisten saamat ansiomerkit	30

JOHDANTO

Tämä historiikki perustuu useilta kohdin hyvin pitkälti muistitietoihin ja kuultuihin juttuihin, sillä seuran lähes koko arkisto eli pöytäkirjat, toimintakertomukset ja osa muutakin aineistoa paloivat joulukuussa 1973 silloisen sihteerin Kauko Kekin talon mukana. Tätä ikävää tapahtumaa edeltäneeltä ajalta vain vuosien 1939-1948 pöytäkirjat ja toimintakertomukset sekä kilpailutulokset vuodesta 1945 alkaen ovat säilyneet. Lisäksi myös tilikirjat vuodesta 1939 alkaen ovat edelleen tallella, samoin joitain muitakin papereita.

Tietojen ja materiaalin kerääminen osoittautui siis melko hankalaksi tehtäväksi. Niitä oli ongittava mitä erilaisimmista paikoista. Tiedon rippeitä kyseltiin tai etsittiin ainakin Porin kihlakunnan rekisteritoimistosta ja yhdistysrekisteristä Helsingistä sekä Suomen urheilumuseon, Suomen Työväen Urheiluliiton (TUL), TUL:n Satakunnan piirin, Suomen Palloliiton Satakunnan piirin, Ulvilan kunnan, paikallisten sanomalehtien ja Porin pääkirjaston arkistoista. Näistä kaikista ei ollut mitään apua. Suurin osa arvokkaasta materiaalista löytyi kuitenkin Tuiskun omista asiakirjoista ja lehtileikkeistä. Tietenkin myös entiset ja nykyisetkin seuraaktiivit ovat olleet suurena apuna tiedon saannissa. Asiapaperien puutteen takia ehkä tärkeitäkin asioita on jäänyt kertomatta, samoin kuin varmasti moni henkilökin on jäänyt mainitsematta. Toivottavasti tämä lyhyt kertomus antaa kuitenkin jonkinlaisen kuvan Tuiskun menneiden vuosien toiminnasta.

TUISKUN ALKUTAIVAL (1927-1930)

Harjunpään Voimistelu- ja Urheiluseura Tuisku ry:n perustava kokous pidettiin 20.2.1927 Harjunpään työväentalolla. Tällöin oli kulunut vain vajaat seitsemän vuotta Harjunpään palosta, joka tuhosi yli sata kylän asuinrakennusta vuoden 1920 keväällä. Tässä perustavassa kokouksessa oli läsnä 13 henkilöä, *"etupäässä paikkakunnan työläisnuorisoa"*. Kokouksessa puhetta johti Emil Mattila ja sihteerinä toimi Kalle Vesa. Ensimmäiseen johtokuntaan valittiin työmiehet: Frans (Ilmari) Stenfors (puheenjohtaja), Artturi Tuori (sihteeri), Frans Tuori (varapuheenjohtaja, rahastonhoitaja) sekä jäsenet Arvo Helin, Kalle Vesa, Frans Pihlaja ja Niilo Nurmi. Kaikki nämä henkilöt ovat jo kuolleet. Ensimmäisten sääntöjen mukaan seuran tarkoituksena oli *"jäsentensä ruumiillisen ja henkisen kehityksen edistäminen urheilun, voimistelun ja yleensä järkipäisen ruumiinharjoituksen avulla"*. Samojen sääntöjen mukaan johtokunnan oli annettava tilit ja vuosikertomus tilintarkastajille viimeistään seuraavan vuoden tammikuun 10. päivänä ja vuosikokous oli pidettävä vielä tammikuun ai-

kana. Tällainen aikataulu taitaisi tänä päivänä tuottaa tuskaa ainakin seuran johtohenkilöille. Tuisku päätti heti perustamisensa jälkeen liittyä vuonna 1919 perustettuun Työväen Urheiluliittoon, jonka nimi on myöhemmin muutettu muotoon Suomen Työväen Urheiluliitto TUL, ja samana vuonna perustettuun TUL:n Satakunnan piiriin. Seura on merkitty yhdistysrekisteriin 2.4.1927.

Reino Tuori oli isänsä Fransin mukana tuossa työväentalon puffetissa pidetyssä kokouksessa. Hän ei kuitenkaan muista, keitä silloin oli paikalla, koska hän oli vain kahdeksanvuotias. Kokouksessa joku oli ehdottanut, että uudelle seuralle annettaisiin nimeksi Köntys. Myös tämä ehdotus oli saanut kannatusta, joten jouduttiin äänestämään. Äänestyksessä nimeksi tuli kuitenkin *Harjunpään Voimistelu- ja Urheiluseura Tuisku ry*. Näin on Reinon isä hänelle kertonut. Mahtoikohan seura saada nimensä perustamispäivänä vallinneen sään mukaan? Sitä emme valitettavasti enää saa selville. Nykyisin seuran virallinen nimi on lyhennetty muotoon *Harjunpään Tuisku ry*, jota käytettiin yleisesti jo aiemminkin.

Jo perustamisvuoden kesällä Tuisku järjesti TUL:n Satakunnan piirin II aluejärjestön murtomaajuoksukilpailut eli nyky nimellä maastajuoksukilpailut. Juoksijoita oli näissä kilpailuissa melko paljon. Heitä tuli ainakin Nakkilan Wisasta ja Ruosniemen Visasta sekä Ulvilan seuroista Tuiskun lisäksi Friitalasta, Vanhakylästä, Toejoelta, Uusikoivistolta ja Vanhakoivistolta. Tuolloinhan Ulvila oli alueeltaan tämän hetkiseen verrattuna paljon suurempi, sillä laajat alueet nykyistä Poria kuuluivat Ulvilaan. Kisojen lähtö- ja maalipaikka oli Pori-Tampere-maantiellä eli nykyisellä Vanhantiellä. Juoksureitti kierteli lähimetsiä ja -teitä.

Alkuaikoina harrastettiin paljon yleisurheilua, vaikka harjoitus- ja kilpailupaikat olivatkin alkeelliset. Järjestetyt kilpailut olivat lähinnä jäsenten välisiä. Tuisku järjesti myös aluejärjestön 3-ottelukilpailut, joiden lajeina olivat 100 metrin juoksu, kuulantyyöntö ja pituushyppy. Juoksu suoritettiin maantiellä Larvamon kohdalla, kuulaa työnnettiin maantiellä työväentalon luona ja pituutta hypättiin Korokorvessa tien luoteispuolella.

HILJAISELOA (1930-1939)

Jo 1920-luvun lopulla alkoivat kommunistien ja sosialidemokraattien väliset suuntariidat TUL:ssä ja piirissä sekä myös eräissä seuroissa. Nämä johtivat vuosikymmenen vaihteessa lähinnä kommunistijohtoisten seurojen erottamiseen liitosta ja piiristä. Työväenliikkeen yhtenäisyys siis hajosi ja työväenurheiluliike sen mukana. Hajaannus ei johtanut ainoastaan kommunistien ja sosialidemokraattien välien rikkoutumiseen, vaan myös kummankin osapuolen sisäinen sopusuhteisuus rakoili. Sisäisten vaikeuksien lisäksi työväenliikettä kohtasi äärioikeiston hyökkäys. Se oli suunnattu kommunisteja vastaan, mutta käytännössä se koski myös sociali-

demokraatteja ja koko työväenliikettä. Tämä lapuanliikkeen hyökkäys alkoi vuoden 1929 lopulla. Se oli fasistinen hulinaliike, joka ei kunnioittanut lakeja ja se ohjaili jopa Suomen hallitusta. Liike terrorisoi maata monella tavalla ja sen vaatimuksesta vuonna 1930 astui voimaan uusi yhdistyslaki (ns. kommunistilait), joka mahdollisti kommunistisiksi epäiltyjen järjestöjen entistä helpomman lakkauttamisen. Tämän perusteella myös useita TUL:n seuroja lakkautettiin.

Tuiskua ei kuitenkaan erotettu TUL:stä eikä lakkautettu lapuanliikkeenkään toimesta, vaan seuran johto ennakoi tulevan tilanteen ja ehti lopettaa toiminnan omasta tahdostaan ennen kuin kumpaakaan edellä mainituista toteutettiin. Samassa yhteydessä seuran paperit piilotettiin Kalle Virtasen talon muurin perustukseen. Tuiskun johdossa oli tuolloin kuitenkin henkilöitä, joita lapuanliike vihasi. Nämä olivat myös samoja henkilöitä, jotka oli jo aiemmin erotettu Harjunpään Työväenyhdistyksestä suuntariitojen takia. Harjunpäässä ei ollut tuolloin vielä varsinaista kommunistiyhdistystä, sillä se perustettiin vasta vuonna 1945. Tarkkaa ajankohtaa Tuiskun toiminnan loppumisesta ei ole tiedossa, mutta hiljaiseloa kesti kuitenkin aina vuoden 1939 kesään asti.

Vaikka Tuisku hieman lepäilikin, ei Harjunpään urheiluelämä kuitenkaan aivan kokonaan nukkunut. Työväenyhdistyksen alaisuuteen perustettiin voimistelujaosto. Se järjesti joitakin kilpailuja sekä tansseja kultamitalipainija Arvo Helinin omistamalla suulilla. Näihin aikoihin myös Harjunpään VPK järjesti urheilukilpailuja. Talvella VPK kilpailutti harjunpäläisiä hiihdossa ja kesäjuhlien yhteydessä yleisurheilussa.

Kilpailuissa annettiin 1930-luvulla palkinnoiksi kunniakirjoja. Vuonna 1938 eräissä kilpailuissa yksi urheilija ilmoitti, että nämä olivat hänen viimeiset kilpailunsa, mikäli palkintoina on vain kunniakirjoja. Hänen mielestään parhaille pitäisi antaa lusikat. Kunniakirjat olivat kuitenkin Tuiskunkin palkintoina vielä sotienkin jälkeen. Vasta vuonna 1948 Tuisku jakoi ensimmäiset lusikat kilpailujensa parhaille.

UUELLEEN SYNTYMINEN JA SOTAVUODET (1939-1944)

Vuonna 1939 Arvo Helin poikkesi Kalle Vesan luo konepajalta töistä tullessaan ja toi piiristä terveisiä, että Tuisku pitää herättää uudelleen henkiin. Niin sanottu uudelleen perustaminen (seuraa ei kuitenkaan oltu lopetettu) tapahtui 9.7.1939 pidetyssä yleisessä kokouksessa, jossa oli läsnä 26 urheilun ystävää. Kokouksen puheenjohtajana toimi Arvo Helin ja sihteerinä Matti Mäkelä. Tässä kokouksessa Työväenyhdistyksen voimistelujaoston toiminta siirrettiin Tuiskun nimiin. Tämä jaosto lahjoitti myös hankkimansa rahat Tuiskulle. Uuteen johtokuntaan valittiin lippuäänestyksellä Heikki Hällström (puheenjohtaja), Juho Saarniola

(sihteeri), Frans Tuori (varapuheenjohtaja, rahastonhoitaja), Sylvi Helin, Arvo Helin, Olli Lundberg ja Alfred Roslund. Varajäseniksi valittiin Ilmari Stenfors, Frans Pihlaja ja Matti Mäkelä. Jäsenmaksuksi määrättiin miehiltä 20 markkaa, naisilta 15 mk ja 12-17-vuotiailta 5 mk. Vielä samana vuonna avattiin seuralle oma tili Osuusliike Kansan säästökassaan.

Urheilukentän puute havaittiin toimintaa rajoittavaksi tekijäksi. Kentän saaminen Harjunpäähän otettiin esille heti ensimmäisissä johtokunnan kokouksissa. Asian selvittely annettiin seuran urheilutoimikunnalle. Valmistelut etenivät erittäin nopeasti. Jo saman vuoden elokuussa pidetyssä yleisessä kokouksessa selvisi, että toimikunta oli saanut tietoonsa tähän tarkoitukseen sopivan alueen. Maa-alueen omistajan Juho Mäkelän kanssa oli jo alustavasti sovittu paikan ostamisesta. Alueen hinnaksi oli sovittu 200 markkaa aarilta. Kokous olikin yksimielinen kenttäalueen ostosta. Mutta niin siinä sitten jostakin syystä kävi, ettei kauppoja syntynyt. Seuraavana vuonna maata yritettiin ostaa huutokaupassa, jossa myytiin Helinin maita. Hinta nousi kuitenkin liian korkeaksi ja niin tämäkin yritys kariutui.

Edelleenkin siis urheilukilpailuja jouduttiin pitämään useissa eri paikoissa. Juoksut juostiin maantiellä ja muut lajit suoritettiin milloin missäkin. Huonoissa oloissa voi myös tapahtua kaikenlaista. Kerran Korokorvessa sattui melko pahannäköinen tapaturma, kun keihäs meni Kauko Hagnerin reiden läpi.

Voimisteluharjoituksia alettiin pitää työväentalolla naisille, miehille ja pojille. Ohjaajina toimivat Sylvi Helin, Arvo Helin, Alfred Roslund ja Olli Lundberg. Toiminta pyörähti käyntiin siis melko ripeästi, mutta melkein heti tuli jälleen uusia mutkia matkaan. Nimittäin vuoden 1939 lopulla alkoi talvisota, joka kesti koko talven. Ja siellä olivat mukana myös Tuiskun nuoret miehet. Talvi oli myös tuiskulaisille murheellinen. Tätä kuvaa hyvin vuoden 1940 toimintakertomus, jonka Juho Saarniola aloittaa näin: *"Kulunut vuosi on ollut seuran toiminnalle epäedullinen, koska suuret maailman vyöryt ovat koskettaneet meidänkin karua maatamme ja kansaamme ja vaatineet sen taisteluun elämästä ja kuolemasta. Ja tämä taistelu juuri eniten koski työväenluokan ja sen urheiluelämän pysähtymistä. Ja tämä pysähtyminen tietysti koski meidänkin seuraamme, joka ei ollut vielä ehtinyt vaurastua lyhyen toimintakautensa aikana. Mutta heti rauhan tultua ja poikiemme kotiin palattua alkoi toiminta taas hiljalleen kohota, vaikka ei niin ilomielin kuin olimme ennen toimineet. Nämä tällaiset vyöryt vaativat uhrinsa ja niin vaati tämäkin ja vei meidänkin joukostamme parhaan, sillä Arvo Helin, joka oli meidän ja koko Suomen urheiluväen tunnettu painija, kaatui Summan taistelussa 9.2.1940."*

Arvo Helin, joka siis kaatui talvisodassa, voitti vuonna 1937 Belgiassa Antwerpenin työläisolympialaisten kultamitalin painin raskaassa keskisarjassa sekä paljon muita suuraavutuksia. Kilpailuissa hän edusti Porin Pyrintöä, koska hän oli aloittanut painiuransa jo ennen Tuiskun perustamista ja lisäksi Tuisku nukkui tähän aikaan. Hän oli kuitenkin Tuiskun jäsen nuoresta pojasta aina kuolemaansa asti sekä asui koko ikänsä Harjunpäässä. Hän kuului myös Tuiskun ensimmäiseen johtokuntaan.

Talvisodan jälkeen seuran toiminta vilkastui uudelleen melko nopeasti. Voimisteluharjoituksia alettiin pitää kerran viikossa. Nyt tuli ajankohtaiseksi hankkia seuralle oma

voimistelumatto. Puheenjohtaja (H. Hällström) lupautuikin tekemään työn ilmaiseksi ja hänelle annettiin valtuudet täyteen ostamiseen. Jäseniä velvoitettiin tuomaan säkkejä päällistä varten. Voimistelijat tarvitsivat myös osaavia ohjaajia. Niinpä ohjaajia koulutettiin piirin järjestämällä kursseilla. Koulutetut ohjaajat toimivatkin sitten ahkerasti ja vuoden 1941 piirijuhlien yhteisvoimisteluesityksiin osallistui yhteensä 28 naista, miestä ja tyttöä. Myös pojille oli voimisteluharjoituksia, vaikka eivät osallistuneetkaan piirijuhliin.

Vuoden 1940 kesällä tehtiin retki Pyhäjärven rantaan ja perillä tietenkin myös kilpailtiin. Tuisku osallistui myös TUL:n järjestämään Jokamies-kilpailuun, jossa sijoitus olikin hyvä. Kilpailuihin osallistuttiin ahkerasti ja niitä järjestettiin myös itse aina mahdollisuuksien mukaan. Miehet alkoivat kilpailla hiihdossa mm. kunnan lahjoittamasta kiertopalkinnosta, johon ensimmäisen kiinnityksen sai Tauno Mäkipää 10 km:n hiihdosta ajalla 39.30. Hiihto saikin hyvän suosion Harjunpäässä. Tuisku menestyi erittäin hyvin myös vuonna 1941 järjestetyssä Kaikki mukaan -hiihdossa, jossa sijoitus oli viides piirin kaikkien seurojen joukossa. Tämän massahiihtokampanjan järjestivät yhteistyönä TUL ja SAK. Myös piirin mestaruushiihtoihin osallistui tuiskulaisia, vaikka eivät he vielä saavuttaneetkaan palkintosijoja. Jäsentenvälisiä murtomaajuoksukilpailujakin alettiin jälleen järjestää.

Yhteistyö naapuriseurojen kanssa pyörähti myös käyntiin. Heti vuoden 1939 kesänä otettiin Kaasmarkun Kisan kilpailuhaaste vastaan ja seuraavana vuonna käytiin yleisurheilun seuraottelu Isojoenrannan Mahtia vastaan. Ainakin viimeksi mainitun ottelun Tuisku voitti. Seuran joukkue osallistui myös hiihto-otteluun Vanhankylän Alkua ja Friitalan Yritystä vastaan. Tässä ottelussa Tuisku tuli toiseksi Alun jälkeen. Myös eräät juhlat järjestettiin yhdessä Mahdin kanssa. Tällaiset yhteiset, samoin kuin omatkin juhlat olivat tärkeitä varainhankinnan kannalta. Seuralle perustettiin oma ohjelmatoimikunta, jonka tehtävänä oli järjestää ohjelmallisia iltamia ja tansseja. Niitä järjestettiin vuosittain useita, mikäli sotatilanne vain salli. Yksi vuoden 1940 juhlista oli mm. jäsenhankintailtamat. Seuralla oli myös järjestysmiestoimikunta, joka piti järjestystä yllä huvitilaisuuksissa. Koska tanssit ja illamat olivat tähän aikaan suosittuja, harkittiin jopa oman tanssilavan rakentamista. Silloin ei kuitenkaan ollut tiedossa sopivaa aluetta sitä varten ja sota-ajatkin vaikeuttivat tämän unelman toteuttamista. Varoja hankittiin myös kaikenlaisella myynti- ja asiamiestoiminnalla. Jäsenet myivät muun muassa liiton merkkejä ja arpoja sekä toimivat urheilulehtien asiamiehinä. Palkkiot tilitettiin tietenkin seuralle.

Vuoden 1941 kesäkuussa alkaneen sodan aikana toiminta oli jälleen hieman hiljaista, eikä tämä ole mitenkään ihmeellistä, sillä esimerkiksi vuoden 1942 toimintakertomuksen mukaan sodassa oli noin 20 seuran jäsentä. Sota-aikana ei kannattanut järjestää edes iltamia, kun ei saanut lupaa tanssimiseen eikä löytynyt ohjelman suorittajia. Pahimpana sotavuotena 1942 ei ollut lainkaan harjoituksia eikä kilpailuja. Johtokuntakaan ei kokoontunut kertaakaan, mutta vuosikokous kuitenkin pidettiin. Huomion arvoinen seikka oli myös se, että kaikki jäsenet maksoivat jäsenmaksunsa sodasta huolimatta.

Vuosi 1943 oli lähes samanlainen kuin edellinenkin. Johtokunta kokoontui kuitenkin jo kerran ja poikien voimisteluharjoituksetkin alkoivat syystalvella. Myös yksi suuri investointi

tehtiin sinä vuonna. Nimittäin seuralle hankittiin 50 metrin pituinen teräsmitta, joka maksoi 1100 markkaa. Hinnan suuruutta kuvaa hyvin se, että yhden vuoden jäsenmaksut eivät edes riittäneet tähän hankintaan.

Sota jatkui edelleen, mutta myös nuoret jatkoivat toimintaansa. Ensimmäiset hiihtokilpailut pidettiin jälleen vuoden 1944 alussa. Samana vuonna Tuisku sai myös ensimmäiset piirinmestaruutensa. Nimittäin Pekka Raitaniemi voitti mestaruuden alle 18-vuotiaiden 6 kilometrin hiihdossa, myös Arvo Mannila voitti saman matkan alle 16-vuotiaiden sarjassa. Hiihdosta tuli muitakin pm-palkintoja. Myös murtomaajuoksussa pojat osallistuivat piirin kilpailuihin.

Kilpailujen lisäksi muukin toiminta alkoi jälleen vuonna 1944 vilkastua. Esimerkiksi piirijuhlissa voimisteli jo 10 tuiskulaispoikaa. Juhlia alettiin järjestää myös omassa kylässä. Ennen vuoden loppua järjestettiin jo kolmet ohjelmalliset iltamat. Eräiden iltamien juhlapuhujana oli Frans Tuori. Hänelle sattui kuitenkin pieni kömmähdys. Hän meni pitämään puhetta, mutta aikansa taskujaan pengottuaan huomasi, että kirjoitettu puhe olikin jäänyt kotiin kirjoituspöydälle. Frans oli tunnetusti tarkka mies, joten hän pystyi pitämään puheen ongelmitta ilman paperiakin.

Sota toi tullessaan jälleen suruviestejä moniin koteihin, niin myös tuiskulaisten perheisiin. Muun muassa erittäin lupaavan hiihtäjän Tauno Mäkipään elämä päättyi sodassa.

Sotavuosista huolimatta Tuiskun toiminta kiinnosti harjunpääläisiä. Tästä on osoituksena se, että jäsenmäärä kasvoi tänä aikana lähes kaksinkertaiseksi. Nimittäin vuoden 1939 lopussa jäseniä oli 44, kun taas vuoden 1944 lopussa oli jo 84 jäsentä. Näissä luvuissa ei ole mukana lainkaan alle 12-vuotiaita lapsia.

SODAN JÄLKEISET VUODET (1945-1952)

Sodan päätyttyä vuoden 1944 loppupuolella Tuiskun toiminta vilkastui melkoisesti. Naisten ja tyttöjen voimisteluharjoituksia oli kerran viikossa, mutta miehet ja pojat harjoittelivat kaksi kertaa viikossa. Toiminnan jarruna oli edelleen harjoituspaikkojen puute. Urheilukenttää kaivattiin, samoin lämmintä salia talvella. Työväentalo oli erittäin kylmä, sisällä oli pakkastakin, mutta kyllä siellä hienkin sai pintaan. Jumpan jälkeen oli kuitenkin kova kiire kotiin vaatteita vaihtamaan, ettei kylmettäisi itseään. Työväentalon lisäksi voimisteluharjoituksia alettiin pitää myös koulun yhdessä luokassa, vaikka se olikin aivan liian ahdas.

Urheilukenttäasia otettiin jälleen esille. Tuisku kutsui koolle kaikkien harjunpääläisten yhdistysten ja järjestöjen sekä kansakoulun johtokunnan edustajat. Tämä kokous päätti lähettää kirjelmän kunnanvaltuustolle urheilukentän saamiseksi kylään. Asiaa pidettiin tämänkin

jälkeen vireillä aktiivisesti ja kirjeitä läheteltiin kunnan eri elimille. Muun muassa kesällä 1952 lähetettiin kirjelmä, jossa vaadittiin kuntaa ostamaan sille tarjottu maa-alue urheilukenttää varten. Tämän kirjelmän allekirjoitti 125 aikuista harjunpääläistä henkilöä ja se tuotikin tulosta, kenttä saatiin muutaman vuoden kuluttua. Kuten myöhemminkin olemme useasti huomanneet, kunnan suhtautuminen Harjunpäähän oli jo tuolloin hieman nihkeää.

Kilpailutoimintakin oli melko vilkasta, vaikka yleisurheilua jouduttiin harrastamaan missä milloinkin. Suosituimmat lajit olivatkin aivan kuin luonnostaan hiihto ja maastojuoksu, sillä vaihtelevia maastojahan Harjunpäästä kyllä löytyy. Esimerkiksi vuoden 1945 jäsentenvälisiin hiihtokilpailuihin osallistui 57 jäsentä. Saman vuoden maastojuoksukilpailut olivat myös suosittu. Seuraavana vuonna eräissä maastojuoksuissa oli mukana jo 40 jäsentä. Tuisku järjesti myös omia henkisiä kilpailuja, joissa lajeina olivat ainakin piirustus, laulu sekä runonkirjoitus ja -lausunta. Seuran jäseniä kävi myös muualla järjestetyissä kilpailuissa ahkerasti ja suurella joukolla, kuten maininta vuodelta 1945 osoittaa: "*Friitalassa II aluejärjestön hiihtokilpailuissa kävi pari hevosten osanottajia.*" Myös piirinmestaruushiihtoihin osallistuttiin niin Eurassa kuin Noormarkussa ja Keikyässäkin. Vuonna 1945 Archie Helinistä tulikin piirin hiihtomestari alle 16-vuotiaiden sarjassa. Tämän lisäksi ainakin vuonna 1949 tuiskulaiset saavuttivat pm-mitaleja hiihdossa. Eurassa majapaikkaan mentiin yli joen. Sillalla Arvo Mannila liukastui ja hänen suksipaketkinsa putosi sulaan virtaan. Toimielias porukka sai kuitenkin pelastettua sukset joesta ja Arvokin pääsi hiihtämään. Kaikenlaisia vastuksia siis hiihtäjäkin joutuu kohtaamaan ennen kuin pääsee edes kilpailuihin.

Tuiskun paras saavutus hiihdossa oli kuitenkin Pekka Raitaniemen 6. sija Nokian kansainvälisissä kilpailuissa vuonna 1946 alle 21-vuotiaiden 15 kilometrillä. Hyvien menestystensä ansiosta Raitaniemi pääsi II-luokan hiihtäjäksi. Myös yleisurheilusta tuli hyviä sijoituksia. Esimerkiksi vuonna 1947 Rauno Peltonen voitti aluejärjestön mestaruuden 13-vuotiaiden 60 metrillä ja vuonna 1948 11-vuotiaiden viestijoukkue sijoittui toiseksi 4x100 m:llä samoin aluejärjestön kisoissa.

Vuonna 1948 Tuisku sai järjestettäväkseen muun muassa kaksipäiväiset piirin hiihtomestaruuskilpailut, joihin osallistui paljon hiihtäjiä eri puolilta Satakuntaa. Pitkämatkaisimmille osanottajille järjestettiin majoitus jäsenten koteihin. Työväentalo oli tuolloin kilpailujen keskuspaikka. Siellä ei tietenkään ollut pesumahdollisuuksia, mutta kilpailijoiden käyttöön hankittiin useita yksityisiä saunoja kummaksikin päiväksi. Muutenkin kilpailijoiden viihtyvyydestä pidettiin hyvää huolta. Lauantai-iltana järjestettiin kisatanssit ja vielä sunnuntaina päivätanssit kisojen päättäjäisiksi. Vuonna 1950 järjestettiin aluejärjestön hiihtokilpailut, joihin osallistui lähes 150 hiihtäjää. Samoin vuonna 1951 Tuisku järjesti piirin hiihtokisat Harjunpäässä.

Tuiskun omista kilpailuista ladut eivät välttämättä aina olleet kovin hyvin merkittäviä. Joskus sattui pieniä eksymisiä ja oikomisiakin. Kerran Raitaniemen Leeviä odoteltiin kauan maaliin. Häntä käytiin jo etsimässäkin, mutta ei vain löytynyt. Muut kilpailijat olivat jo ehtineet lähteä kotiin, kun hän vihdoinkin saapui maaliin. Leevihän oli tunnetusti hyvä hiihtäjä, joten

toimitsijat ihmettelivät, missä hän oli viipynyt. Selitykseksi hän kertoi, että oli tullut nälkä ja hänen täytyi käydä kotona syömässä jaksakseen maaliin asti.

Myös uusia lajeja kokeiltiin. Ainakin nyrkkeily ja paini kiinnostivat tuon ajan nuoria. Niinpä nyrkkeilykehäkin tehtiin vuonna 1947 työväentalon salin nurkkaan. Oikein oma kehätoimikuntakin piti nimetä hoitamaan sitä. Toimikunnan tehtävänä oli lisäksi purkaa kehä aina iltamien ja tanssien ajaksi sekä tietenkin myös pystyttää se uudelleen. Seuran ensimmäiset kaksi nyrkkeilyhanskaparia hankittiin vaihtokaupalla. Hanskat saatiin, kun vastineeksi annettiin kolme lampaan raakanahkaa. Nahat hankittiin osittain lahjoitusvaroilla. Ensimmäistä painimattoa rahoitettiin vuonna 1949 arpajaisten avulla. Myös telinevoimistelua ja painonostoa harrastettiin työväentalolla. Voimistelurenkaat teki eräs jäsen pimeästi Konepajalla ja joutui myös salakuljettamaan ne ulos tehtaan portista. Ensimmäiset painot ostettiin vuonna 1951. Suunnistustakin kokeiltiin ja opeteltiin, järjestettiin marraskuussa 1950 jopa omat yösuunnistuskilpailutkin, joihin osallistui viisi 2-henkistä ryhmää.

Ensimmäinen varsinainen oma leiri järjestettiin elokuussa 1948 Haistilassa Ylisen tilalla. Leiri kesti kymmenen päivää ja sille osallistui 27 nuorta. Nuoret hankkivat leirimaksunsa jätteenpaperia keräämällä. Tuiskulla on siis pitkät paperinkeräysperinteet, jotka jatkuvat edelleenkin. Tällä ensimmäisellä leirillä yksi leiriläinen moitti erästä rouva Pykilän valmistamaa ateriala. Tästä kokki pahastui niin, että lupasi lähteä heti kotiin. Muut leiriläiset veivät kyseisen pojan kokin luo pyytämään anteeksi, että oli aiheettomasti moittinut ruokaa huonoksi. Tämä pelasti vaikean tilanteen ja kokki jäi leirille.

Koska toiminta oli vilkasta, täytyi myös ohjaajia kouluttaa. Kurssit järjestettiin tällöin usein työpäivinä. Seura maksoikin päivärahaa menetetyltä työpäivältä 100 markkaa miehille ja 75 markkaa naisille. Tämän vuoksi koulutuskustannukset muodostuivatkin seuralle erittäin suuriksi. Lisäksi kursseille lähtijöillä oli useasti vaikeuksia saada vapaata työnantajaltaan.

Varoja toiminnan rahoittamiseksi hankittiin edelleen tanssien järjestämisellä. Niitä pidettiin useita vuoden aikana, esimerkiksi vuoden 1947 elokuun lopussa järjestettiin Ilotulituskarnevaalit työväentalossa. Näiden juhlien vetonauloina olivat siis ilotulitus, jäätelöbaari, värivalot ja tietenkin Pelimannipojat, myös naisille oli varattu puoli tuntia. Joskus tanssit järjestettiin jopa Noormarkussakin. Ohjelmallisia iltamia ei kuitenkaan tällöin pystytty järjestämään, ainakaan joka vuosi. Tämä nähtiin selvänä puutteena, sillä ne olisivat olleet *"seuran työn näytteitä suurelle yleisölle"*, kuten silloinen sihteeri asian ilmaisi. Arpojen myyntikin tuotti tuolloin erittäin hyvin. Esimerkiksi vuonna 1945 TUL:n arpoja myytiin 1323 kappaletta ja niistä kertyi seuralle tuloja 6531 markkaa. Varainhankinta tuotti tällöin siis melko hyvin, vaikka valtiokin tuli osingoille. Se rokotti Tuiskun rahavaroja ottamalla vuoden 1946 alussa rahanvaihdon yhteydessä pakkolainaa 1500 markkaa eli osasi se valtio jo silloin kiristää köyhien ennestäänkin kireällä ollutta vyötä. Vuonna 1949 Tuisku sai luvan toimia veikkausasiamiehenä. Tästä tulikin uusi varojen hankkimislähde. Tätä toimintaa kesti aina vuoden 1994 kevääseen asti eli kunnes veikkaus siirtyi kaikilta osin "on line" -aikaan. Veikkauksen arpojen myynti lopetettiin vielä saman vuoden lopussa.

Jos oli rahatilanne sotien jälkeen vaikea urheiluseuroilla, niin sitä se oli myös yksityisillä henkilöillä. Silloin olivat niin vaatteet kuin myös ruoka sananmukaisesti kortilla. Esimerkiksi uuden voimistelupuvun sai lunastaa vaatetuskortilla, joka sisälsi 70 pistettä. Mutta kyllä uudet puvutkin tarvittiin, sillä tulossa olivat siihen mennessä Pohjoismaiden suurimmat juhlat eli TUL:n III Liittojuhlat vuonna 1946. Näihin kisoihin osallistui 24 tuiskulaistakin. Jos siis Tuisku keräsi omalla tahollaan varoja liittojuhlamatkakassaan, niin myös liitto keräsi materiaaliapua juhliä varten. Se pani pystyyn rautanaulakeräyksen. Tuiskulaisistakin jokaisen juhliin osallistuvan oli luovutettava yksi 5-tuumainen naula.



Liittojuhlille osallistuivat mm: Pekka Raitaniemi (ylärivi 1. vasemmalta), Reino Tuori (2. vas.), Archie Helin (2. oik.) ja Alpo Nurmi (alarivi 3. vas.)

Liittojuhlavuoden talousarviossa menojen osuus oli 48400 markkaa, josta juhlien osuus oli peräti 35000 markkaa. Onneksi myös kunta jakoi sinä vuonna ensimmäisen kerran urheiluseuroille toiminta-avustuksia. Tuisku sai tästä potista 5500 markkaa ja lisäksi 4468 markkaa kunnan käyttövaroista liittojuhlien kulujen peittämiseen.

Kuri ja seuran maine olivat tähän aikaan erittäin tärkeitä asioita. Esimerkiksi johtokunnan kokouksen pöytäkirjasta vuodelta 1945 löytyy seuraavanlainen maininta: *"Päätettiin antaa Aate Narvankoskelle ankara varoitus juopuneena räyhäämisestä iltamapaikalla, joka*

huipentui puukon heiluttamiseen SNS:n iltamassa 7.4.45. Mainittu käytös on omiaan halventamaan seuran mainetta. Varoituskirjelmän esittävät H. Hällström ja I. Stenfors." Varoitus annettiin siis kirjallisena ja se vietiin henkilökohtaisesti perille.

KOHENTUNEIDEN OLOSUHTEIDEN AIKA (1953-1959)

Vuonna 1953 valmistui uusi eli nykyinen koulu, entinensä sijaitsi nykyisessä neuvolarakennuksessa. Uudessa koulussa olikin upeat mahdollisuudet harrastaa liikuntaa. Tuiskun sisäharjoitukset alettiinkin heti pitää siellä. Jumpt ja pallopelien harjoitukset saivat uutta vauhtia. Ensimmäiset jäsentenväliset sisähypykilpailut uuden koulun salissa pidettiin keuhälä 1954. Näissä kilpailuissa oli mukana 40 osanottajaa. Koulua alettiin pitää myös isoimpien hiihtokilpailujen, kuten piirinmestaruushiihtojen keskuspaikkana.

Harjunpähän saatiin vihdoinkin myös kauan odotettu urheilukenttä. Se vihittiin käyttöön 16.9.1956. Vihkiäiskilpailut olivat piirikunnalliset ja niissä tehtiin hyviä tuloksia, vaikka ilma olikin sateinen. Muun muassa korkeushypyn voittotulos oli 184, joka oli uusi piirinennätys. Ennen näitä vihkiäiskilpailuja Tuisku järjesti jo 24.8. kentän ensimmäiset kilpailut, jäsentenvälisen 3-ottelun. Kenttää pidettiin silloisten normien mukaan jopa hyvänä. Pian kuitenkin havaittiin, että sen perustustyöt oli tehty huonosti. Nimittäin jo vappuna 1958 urheilukenttätoimikunta totesi, että juoksuradalla oli melko paljon routavaurioita eikä se läpäissyt kunnolla vettä. Myös keskikenttää ja huoltorakennusta routa oli jo tuolloin ehtinyt vaurioittaa. Harjunpään urheilukenttä on siis koko historiansa ajan kärsinyt rakentajiensa ja kunnostajiensa ammattitaidon puutteesta, sillä myös myöhemmät korjaustyöt on tehty huonolla asian-tuntemuksella.

Tuiskulle hankittiin vuonna 1953 oma merkki, jonka suunnitteli porilainen Antero Haapaniemi. Oman tunnusmerkin saamisesta oli keskusteltu muutaman kerran jo 1940-luvun alussa, mutta silloin sen hankinta jäi hoitamatta. Mutta nyt merkistä teetettiin sekä kankaisia että metallisia rintamerkkejä. Tämä sama ja hyväksi todettu logo on seuralla käytössä vielä tänä päivänäkin.

Vuonna 1957 tuli kuluneeksi 30 vuotta seuran perustamisesta. Vuosijuhla pidettiin toisena pääsiäispäivänä kansakoululla. Juhlapuhujana oli TUL:n liittotoimikunnan jäsen Waldemar Snäll. Seuran historiikin esitti sen laatija Erkki Stenfors. Tätä historiikkia ei ole enää tallella, sillä sitä oli vain yksi kappale ja sekin tuhoutui edellä mainitussa tulipalossa. Juhlissa oli myös vierailevia esiintyjä.

Yleisurheilu alkoi kiinnostaa harjunpäläisiä entistä enemmän uuden kentän myötä. Kilpailuja alettiin järjestää ahkerasti, useita joka kesä. Jo ensimmäisen syksyn aikana järjestettiin

kuudet omat kilpailut. Saman vuoden syksyllä Tuisku voitti piirin joukkuemestaruuden maastojuoksussa 18-20-vuotiaiden sarjassa. Uusi kenttä antoi siis entisiin nähden erittäin paljon kohentuneet harjoittelumahdollisuudet ja innosti myös tuiskulaisia hyviin suorituksiin. Niinpä jo vuoden 1958 piirin yleisurheilutilastoissa Kauko Virtanen oli nuorten pituushypyssä toisena tuloksella 651 cm ja yhdeksäntenä 1500 metrillä ajalla 4.20,0.

Harjunpäässä järjestettiin vuosina 1956-1958 kylien välinen 3700 metrin pituinen viestijuoksu, jonka voitti joka vuosi Harjunpään I-joukkue ja sai omakseen kiertopalkinnon. Vuoden 1957 kilpailussa sattui erikoinen tapaus, kun Harjunpään III-joukkueen ensimmäisen osuuden juoksija tuli vaihtoon ensimmäisenä, mutta seuraava viestinviejä ei ollutkaan paikalla, joten tämä joukkue joutui keskeyttämään hyvästä alusta huolimatta.



Vuonna 1956 viestijouksun voittanut Harjunpään I-joukkue. Palkintopokaalin vastaanottaa Pekka Raitaniemi.

Tuisku ja Friitalan Yritys ottelivat 1950-luvulla muutaman kerran vauhdittomissa hypyissä ja yleisurheilussa. Nämä seuraottelut olivat tavallisesti erittäin tasaisia ja näin voittajakin vaihteli vuosittain.

Hiihtoharrastus jatkui edelleen vilkkaana. Omissa kilpailuissa oli aina runsaasti osanottajia. Tuiskun hiihtäjiä osallistui myös muualla järjestettyihin kilpailuihin ja tulihan niistä hyviä sijoituksiakin. Pekka Raitaniemi ja Kalevi Lindfors pääsivät vuonna 1955 jopa piirin edustushiihtäjien leirille. Tuisku kävi useana vuonna 1950-luvulla tiukkoja seuraotteluja hiihdossa Ruosniemen Visan kanssa. Seura sai järjestettäväkseen myös piirin hiihtomestaruuskilpailuja ja maakuntahiihtoja. Muun muassa vuonna 1955 Harjunpäässä järjestetyissä nuorten pm-kilpailuissa oli 131 hiihtäjää ja tuiskulaisiakin jopa 17 osallistui näihin kisoihin.

JALKAPALLOILUN VALTAKAUSI (1960- JA 1970-LUKU)

Uuden kentän myötä alkoi myös jalkapalloilu kiinnostaa harjunpäläisiä miehiä ja poikia. Miesten joukkue alkoi pelata jo vuonna 1957 ja osallistui heti myös sarjaan. Joukkueen keskushyökkääjänä pelasi kanadalaissyntyinen Archie. Nuoret aloittelivat jalkapalloilun sarjatasolla D-nuorten voimin seuraavana vuonna. Tosin jalkapalloa oli potkittu pelloilla jo 1940-luvullakin. Alkuaikoina vierasottelumatkat tehtiin kuorma-autokyydillä. Pelivälineet olivat tuolloin melko kalliita. Siksipä seura kokikin suuren menetyksen, kun ainut pelipallo jäi vierasjoukkueen auton alle ja meni rikki. Peli saatiin kuitenkin pelattua vieraiden pallolla.

Tuiskun toiminnan kannalta 1960- ja 1970-lukua voidaan pitää jalkapalloilun kulta-aikoina. Parhaimmillaan sarjoissa pelasi 1970-luvun alussa viisikin joukkuetta yhtä aikaa eli yhteensä yli 70 pelaajaa. Silloin pelasivat miesten ja ikämiesten lisäksi B-, C- ja D-nuorten joukkueet. Useimmiten joukkueita oli kerrallaan kuitenkin kaksi tai kolme. Tuisku on pärjännyt sarjoissa useana vuonna melko hyvin. Ylin sarjataso, millä miesten joukkue pelasi, oli 4. divisioona eli aikaisemmalta nimeltään aluesarja. Siellä joukkue pelasi vuosina 1966-1969, 1973 ja 1981-1983. Myös nuoret pärjäsivät omissa sarjoissaan ajoittain melko hyvin päätyen joinakin vuosina lohkonsa kärkipaikoille. Vuonna 1969 TUL:n Liittojuhlilla B-nuoret pääsivät välieräotteluun asti ja pelasivat siinä tasapelin Turun Pyrkivää vastaan. Voittaja jouduttiin ratkaisemaan arpomalla. Arvonnassakin vielä kolikko jäi hieman syrjälleen nurmikolle, mutta Tuiskun joukkue tuomittiin hävinneeksi. Tuiskulaiset olivat siis erittäin lähellä päästä loppuotteluun, jossa sitten kuitenkin pelasivat suuret jalkapalloiluseurat Pyrkivä ja Helsingin Ponnistus. Viimeksi Tuiskun nuoret pelasivat sarjatasolla vuonna 1984 pelattuaan sitä ennen eri ikäluokissa yhtäjaksoisesti yli kaksikymmentä vuotta. Miesjoukkue pelasi viimeiset sarjapelinsä vuonna 1986. Edelleenkin miesten joukkue osallistuu vuosittain ainakin kunnan jalkapalloturnauksiin jopa hyvällä menestyksellä. Nuorten jalkapalloilu oli lähes koko ajan Kalervo "Kalle" Virtasen vastuulla. Hän valmensi nuorten joukkueita yhtäjaksoisesti kaksikymmentä vuotta. Senkin jälkeen, kun jalkapalloilu loppui, nuorisotoiminta ja tietenkin

muukin seuratoiminta on ollut Kalervolle sydämenasia. Hän on ollut ja on vielä tänä päivänäkin Tuiskulle korvaamaton työmyyrä, jollaista toista ei ole vielä löytynyt ja tuskin enää löytyykään.



Tuiskun jalkapalloilun edustusjoukkue 1960-luvulta.

Rahapula vaivasi seuraa useasti silloin, kun jalkapalloilu oli voimissaan. Väline- ja varustehankinnat kuluttivat melkoisesti varoja. Lisäksi myös matkustaminen ympäri maakuntaa tuli kalliiksi. Muu toiminta kärsi tällöin ajoittain rahan puutteesta. Joskus täytyi jopa kysellä rahastonhoitajalta, voiko yleisurheilu- ja hiihtokilpailuja järjestää eli onko varaa hankkia palkintoja.



Jalkapallopoikia vuoden 1969 Liittojuhlilla.

Vaikka jalkapalloilu siis valtasikin alaa, myös yleisurheilu pysyi seuran ohjelmassa ja jopa hyvin tuloksin. Vuonna 1960 Kauko Virtanen voitti piirinmestaruuden yleisessä sarjassa pituushypyssä tuloksella 673 cm ja oli TUL:n mestaruuskilpailujen pituudessa kuudes. Vuonna 1967 Jukka Kotiniemi voitti piirinmestaruuden vauhdittomien hyppyjen 3-ottelussa 16-vuotiaiden sarjassa tuloksilla: pituus 259, korkeus 117 ja kolmiloikka 798. Vielä 1970-luvun alkupuoliskollakin tuiskulaisia osallistui pm-kilpailuihin. Muun muassa maastojuoksusta nuoret saivat useita pm-mitaleja. Yleisurheilu vaipui aallonpohjaan 1970-luvun lopulla kurjien kenttäolosuhteiden vuoksi.

Edelleen myös hiihto kuului seuran kilpailuohjelmaan. Vielä 1970-luvun alkuvuosina Tuiskulla oli useita hiihtäjiä, jotka harjoittelivat henkilökohtaisen ohjelman mukaisesti. Heitä oli mukana myös piirin leirityksessä. Seura hankki heidän käyttöönsä myös rullasuksia, koska talvet olivat erittäin vähälumisia. Nuoret saavuttivat useita piirinmestaruuksia sekä viesteissä että yksilömatkoilla. He saivat myös muita mitaleja lähes vuosittain. Tähän aikaan seuran hiihdon isähahmona toimi Juhani Manninen. Tällöin kilpaladuille ei vielä asetettu suuria vaatimuksia. Ne voitiin tehdä pelkillä suksilla, koneella ajettuja latu-uria ei siis tarvittu. Näin myös Harjunpäässä voitiin edelleen järjestää piirinmestaruuskilpailuja. Tuisku järjestikin useat pm-hiihdot. Esimerkiksi aikuisten hiihdot vuonna 1962 olivat suosittu, kilpailijoita oli eri puolilta Satakuntaa saapunut paikalle yhteensä 75. Myös nuorten pm-viestihiihdoissa vuonna 1974 oli runsaasti joukkueita mukana. Vuonna 1975 Harjunpäässä järjestetyt kaksipäiväiset pm-hiihdot olivat viimeiset Tuiskun järjestämät tämän tason hiihtokilpailut. Näissä kotikisoissa seuran edustaja Elvi Kärnä saavutti piirinmestaruuden sekä naisten että 16-vuotiaiden sarjassa. Tuiskulaiset saavuttivat myös useita muita palkintosijoja. Näihin aikoihin myös miehet hiihtelivät mitaleille pm-hiihdoissa. Hiihdossa järjestettiin myös seuraotteluita Suosmeren Salpaa ja Ruosniemen Visaa vastaan.

Edellä mainittuihin vuoden 1975 pm-hiihtokilpailuihin raumalaiset hiihtäjät tulivat vi-
haisina, kun he luulivat tulleensa petetyiksi. He eivät nimittäin olleet nähneet lunta missään
koko matkalla, eikä sitä ollut koulun pihassakaan. Tuiskulaiset neuvoivat heitä kuitenkin me-
nemään kallion taakse, mistä löytyi lumella merkitty latu. Eksymismahdollisuutta ei siis ollut,
sillä lunta ei tosiaankaan ollut missään muualla kuin ladulla. Sää oli kilpailujen aikanakin
lämmin ja aurinkoinen. Viimeiset maaliin tulleet hiihtäjät sujuttelivat suoraan heinikkoon,
sillä kilpailujen edessä lumi väheni maalipaikalla aivan silmissä ja lopuksi sitä ei ollut
maaliviivan jälkeen enää hiutalettakaan. Kilpailujen jälkeen jopa raumalaiset kiittelivät latua
ja koko kilpailuja. Uskomatonta se tosiaan olikin, mutta kyllä kilpailujen hyväksi olikin tehty
erittäin paljon talkootyötä.

Siitä asti, kun uusi koulu valmistui, on harrastettu myös lentopalloilua. Sitä on pelailtu lä-
hinnä kuntoilumielellä, mutta miesten joukkue otti kaudella 1972-73 tuntumaa myös sarja-
peleihin. Koulun sali osoittautui kuitenkin armotta liian pieneksi ja näin tämä kokeilu loppui
lyhyeen.

Samoihin aikoihin alkoi jälleen myös tyttöjen toiminta vilkastua. Tästä kiitos lankeaa
Anneli Manniselle, joka alkoi ohjata jumppaharjoituksia ja sai tytöt innostumaan muustakin
toiminnasta. He alkoivat harrastaa myös ohjelmatoimintaa. Niinpä he sitten järjestivätkin
muun muassa joulujuhlia ja naamiaisia. He valmistivat itse jopa näytelmiäkin. Tähän aikaan
myös naisten ja miesten yhteisjummat olivat erittäin suosittuja.



Voimistelijatyttöjä huoltajineen Liittojuhlilla Helsingissä v. 1979.

Perinteisesti lähes joka kesä järjestettiin nuorten leiri joko yksin tai joskus myös yhdessä Suosmeren Salvan kanssa eri puolilla Satakuntaa. Useasti nuoria on kustannettu myös piirin leirille, joskus jopa valtakunnallisellekin. Edelleenkin leiritoiminta kuuluu seuran ohjelmaan, joskaan ei aivan joka vuosi.



Leiriläisiä Tampereella vuonna 1975.

Nuorisotoiminta eli siis vilkasta aikaa. Kylän nuoria oli mukana toiminnassa useita kymmeniä. Silloin tuli esille ajatus nuorisotilan saamiseksi Harjunpäähän. Tuisku tekikin vuonna 1974 aloitteen kunnalle tilojen rakentamisesta koulun tyhjillään olevaan kellariin. Ehdotus saikin tuulta purjeisiin ja kunta laati suunnitelmat, mutta sille asteelle hanke sitten jäi. Seura ei ole kuitenkaan asiaa unohtanut, vaan on muutaman vuoden välein lähetellyt kirjelmiä kunnalle ja pitänyt näin hanketta vireillä. Vihdoinkin vuonna 1997 voitiin kyläläisten talkoovoimin aloittaa monitoimitilan rakentaminen koulun kellariin vasta kolmansien kunnan laatimien suunnitelmien mukaisesti.

Vuosi 1977 oli Tuiskun juhlavuosi. Perustamisesta tuli kuluneeksi 50 vuotta. Alkuvuonna järjestettiin juhlahiihdot ja varsinaista juhlaa vietettiin lokakuun lopulla työväentalossa. Juhlassa vihittiin seuran uusi lippu. Ensimmäiset uudet pöytäviirit luovutettiin vielä elossaoleville perustajajäsenille Kalle Vesalle ja Niilo Nurmille sekä pitkäaikaisille seura-aktiiveille Reino Tuorille, Pekka Raitaniemelle, Heikki Hällströmille, Archie Helinille ja Kalervo Virtaselle. Juhlapuheen piti täpötäydelle salille Jali Westergård. Ohjelmassa oli myös musiikkia, huumoria, naisvoimistelua ja lopuksi tietysti tanssia.



Uuden lipun esiinmarssi 50-vuotisjuhlassa. Lipunkantajana Jukka Kotiniemi, airueina Tuula Leppänen ja Kalervo Virtanen.

Työväen Urheiluliitolle 1960- ja 70-luku olivat sisäisesti vaikeita aikoja. TUL nimittäin repeytyi kahtia, kun osa sosialidemokraateista perusti suuntariitojen vuoksi uuden urheilun keskusjärjestön Työväen Urheiluseurojen Keskusliiton (TUK). Tämä "tuskaksi" kutsuttu järjestö perustettiin aivan vuoden 1959 lopulla ja se toimi aina vuoden 1979 kesään asti, jolloin pääosa seuroista liittyi takaisin TUL:ään. Liiton hajaannus ei kuitenkaan vaikuttanut mitenkään Tuiskun toimintaan, sillä seura pysyi koko ajan vakaasti TUL:n alaisuudessa.

KUNTOLIIKUNTA VALTAA ALAA (1980-LUKU)

Kun jalkapalloonostus hiipui 1980-luvulla, Tuisku alkoi yhä enemmän ja enemmän panostaa kuntoliikuntaan. Edelleenkin pidettiin jäsentenvälisiä hiihto-, yleisurheilu-, sisähyppy- ja maastojuoksukilpailuja. Kilpailuissa alkoi käydä yhä nuorempia ja nuorempi, aikuiset alkoivat loistaa poissaolollaan. Tietenkin myös nuorten saliharjoitukset ja aikuisten lentopalloilu kuntoilumielessä jatkuivat.

Nuorisotoiminta eli jalkapalloilukauden jälkeen muutaman vuoden hieman rauhallisempaa kautta. Tämä näkyi myös nuorisojäsenien eli alle 15-vuotiaiden määrässä, joka laski vuonna 1988 pohjalukemiin. Heitä oli silloin vain 11. Tosin tämä ei varmastikaan johtunut täysin toiminnan vähydestä, vaan osittain myös passiivisesta jäsenhankinnasta ja pienistä ikäluokista. Nuorisotoiminta piristyi kuitenkin nopeasti ja jo seuraavana vuonna nuorten jäsenmäärä kolminkertaistui.

Kuntoliikunta alkoi yleisestikin kiinnostaa suuria ihmismassoja. Niinpä myös harjunpääläiset innostuivat hölkkäämään ja ulkoilemaan. Siksi Tuiskukin alkoi tehdä päättävästi työtä pururadan saamiseksi Harjunpäähän. Ensimmäinen kirjelmä lähetettiin kunnalle vuonna 1982. Koska mitään ei kuitenkaan tapahtunut, tehtiin vuonna 1986 aloite, että kunta rakentaisi radan urheilukentän maastoon. Nytkään ei näyttänyt tapahtuvan mitään. Kesällä 1988 tehtiin kunnanhallitukselle ehdotus, että se varaisi seuraavan vuoden budjettiin määrärahan pururadan rakentamista varten. Kunta päättikin varata rahaa kohdetta varten, jos työt tehdään osittain talkoilla. Tähän tietenkin suostuttiin, sillä olihan radan saaminen tärkeää tuiskulaisille ja koko kylällekin. Rakentaminen piti erinäisten lupauksen mukaan aloittaa varhain keväällä 1989. Kun aloituspaukkua ei edelleenkään kuulunut, saatiin vihdoinkin lypsettyä irti tieto, ettei kunnalla ollut tarkoitustakaan rakentaa rataa. Kunnan joukkue pelasi siis koko ajan viivytys- ja väsytystaktiikalla. Rata oli siis tehtävä kokonaan talkootyönä ja materiaalit oli ostettava tai kerjättävä. Tämä ei kuitenkaan Tuiskun joukkuetta nujertanut, vaan kutsuimme koko kylän talkoisiin. Kunta heltyi kustantamaan radalle valaistuksen siirtämällä muualta käytöstä poistetut valaisimet pylväineen harjunpääläisten iloksi.

Syksyllä 1989 saatiin vihdoinkin lupa kaataa puut radan alta ja myydä ne. Näillä rahoilla pystyttiin hankkimaan tarpeellinen määrä pohjustukseen tarvittavaa hiekkaa. Siitä päivästä lukien, kun puidenkaatolupa oli saatu, oli purut levitetty radalle neljän (4) viikon kuluttua ja juuri sopivasti ennen ensilumen tuloa. Tämä oli kunnioitettava suoritus ottaen huomioon Harjunpään erittäin kivinen ja epätasainen maasto. Parhaalla kerralla talkoissa oli yhtä aikaa 54 henkilöä ja 11 traktoria. Talkootyötä eri henkilöt tekivät tämän vajaan kilometrin pituisen radan hyväksi yhteensä 785 tuntia ja konetyötunteja kertyi yhteensä 136. Tämä oli oiva osoitus harjunpääläisten hyvästä talkoohengestä. Kunnan urakalla teettämän valaistustyön tekeminen kesti myös neljä viikkoa, eikä valaistus sittenkään toiminut kunnolla, eikä toimi muuten vielääkään. Pururadan viralliset ohjelmaa ja haasteviestin sisältäneet avajaiset pidettiin 27.6.1990. Radan ensimmäiset kilpailut olivat jo tammikuussa pidetyt Tuiskun hiihtomestaruuskilpailut. Myös maastajuoksu kilpailut ehdittiin pitää siellä jo ennen avajaisia.

Muunlainenkin toiminta kuin kilpaurheilu on siis aina ollut Tuiskun ohjelmassa. Samassa yhteydessä, kun tehtiin pururata, rakennettiin sen varten myös muutama kuntoilulaite ja urheilukentälle lapsille puinen pulkkamäki. Sen myötä saivat uutta vauhtia myös erilaiset talvi- ja laskiaistapahtumat, joita oli tosin järjestetty jo ennenkin. Myös muut vuosittain toistuvat koko perheen ulkoilu- ja kuntoilutapahtumat, kuten pyörä-, uinti- ja vaellusretket sekä monenlaiset kuntoilukaudet ovat saavuttaneet erittäin hyvän suosion. Esimerkiksi vuonna 1989 aloitetut luontopolku-tapahtumat ovat keränneet vuosittain 50-85 osanottajaa.

Kuten tiedämme, tanssi on havaittu myös hyväksi kuntoilu muodoksi. Niinpä Tuiskukin järjesti edelleenkin tansseja. Niiden järjestäminen koettiin myös hyväksi yhteistyömuodoksi. Naapuriseura Suosmeren Salpa tulikin mukaan 1980-luvun puolivälissä. Tätä yhteistoimintaa kesti hyvällä menestyksellä kymmenkunta vuotta, mutta sitten alkoi yleisö kaikota pieniltä tanssipaikoilta.

Ulospäin näkyvä kilpaurheilu ei kuitenkaan aivan kokonaan loppunut jalkapalloilun myötä. Nimittäin ensimmäinen Tuiskua edustanut urheilija saavutti Suomen mestaruuden vuonna 1985. Kauko Villanen juoksi ensimmäisen mestaruutensa SM-hallikisoissa 5000 metrillä 60-vuotiaiden sarjassa ajalla 17.24,51. Tämä aika oli tuolloin myös tämän ikäluokan Suomen ennätys. Hän aloitti siis mestaruuksien metsästyksen antoisasti. Vielä samana vuonna Kauko voitti ikäluokkansa viiden kilometrin maastojuoksun Suomen mestaruuden, kuten myös seuraavana vuonna. Vuonna 1986 hän voitti myös TUL:n mestaruuden maastojuoksussa. Myös nuoret miehet kiinnostuivat jälleen liikunnasta. He alkoivat harrastaa kaukalopalloa, mikäli sääolot sen vain sallivat. Tuiskun joukkue on osallistunut lähes vuosittain kaukalopalloturnauksiin.

Yhteistoimintaa harjunpääläisten yhdistysten kanssa on harjoitettu muulloinkin kuin vain pururadan rakentamisen yhteydessä. Jokakesäiset Harjunpään Kyläpäivät ovat hyvä esimerkki tästä toiminnasta. Niiden järjestäminen aloitettiin vuonna 1988. Tosin jo 1970-luvulla Tuisku järjesti yksin muutaman kerran Harjunpää-päivän. Kyläpäivät ovat olleet joko kaksi- tai kolmepäiväiset. Niiden ohjelmassa on ollut erilaisia tapahtumia ja tilaisuuksia, kuten esimerkiksi kilpailuja, kuntoilutapahtumia, näyttelyjä ja juhlia. Ne ovat saaneet erittäin hyvän vastaanoton harjunpääläisten ja muidenkin keskuudessa. Suosituimpia tilaisuuksia ovat olleet sunnuntaisin järjestetyt kenttätapahtumat. Niiden kilpailuihin on osallistunut vuosittain yli 100 henkilöä. Kyläpäivien järjestämisessä tuli katkos tänä vuonna (1997). Niitä ehdittiin järjestää yhdeksänä peräkkäisenä kesänä. Toivottavasti perinne jatkuu jossakin muodossa tulevana vuonna.

VIREÄÄ NUORISOTOIMINTAA (1990-LUKU)

Myös uusi vuosikymmen toi tullessaan menestystä. Vuonna 1990 Kauko Villanen siirtyi 65-vuotiaiden sarjaan. Jälleen saavutuksena oli Suomen mestaruus viiden kilometrin maastojuoksussa. Myös seuraava vuosi oli hänelle antoisa. Silloin hän juoksi SM:n sekä maastossa että radalla 5000 metrillä. Tämä oli hänelle jo kuudes SM-kultamitali. Samana kesänä Kauko koki Turussa myös uransa huippuhetken, kun hän sai nousta yleisurheilun MM-kilpailujen

1500 metrin toiseksi parhaana palkintokorokkeelle. Hänen aikansa tässä juoksussa oli 4.59,73. Näissä samoissa kisoissa hän saavutti lisäksi hienon viidennen sijan 5000 metrillä.



Myös nuoret kisailevat mielellään, mm. sisähyppykilpailuissa.

Edelleenkin seura tekee voimakasta työtä harjunpääläisten hyvinvoinnin hyväksi. Toiminnassa muistetaan sekä lapsia että aikuisia. Kuntoliikuntaa suunnataan lähinnä aikuisille. Erilaiset kuntoilutempaukset kyläläisten aktivoimiseksi kuuluvat vuosittain ohjelmaan. Myös sähly on tullut mukaan aikuistenkin uutena kuntoilumuotona. Sählyä harrastavat nykyisin sekä naiset että miehet. Miesten joukkue on osallistunut myös kunnan sählyturnauksiin. Seura järjestää vuosittain myös kuntotestausta. Aikuisia vaivaavaan kulttuurinälkään olemme tarjonneet helpotusta tekemällä teatteriretkiä eri paikkakunnille. Myös seuran nuoret harrastavat kulttuuria ja ovat pärjänneet erittäin hyvin piirin ja lounaisen alueen kilpailuissa.

Vuoden 1992 alussa kunnostettiin talkoilla koulun entisiin saunatiloihin kuntosali. Osa laitteista ja välineistä saatiin ja osa ostettiin, mutta paljon tehtiin myös itse. Kuitenkin kunnostaminen ja kalustohankinnat nielivät seuran sen vuoden kokonaismenoista yli neljäsosan. Kuntosali on ollut siitä lähtien kyläläisten vapaasti käytettävissä useana päivänä viikossa. Saman vuoden keväällä tehtiin lapsille leikkikenttä laitteineen urheilukentälle. Viimeksi mainittu hanke rahoitettiin järjestämällä arpajaiset. Alpo Nurmi on toiminut ansiokkaasti seuran talkooprojektien isänä.



Kuntosalissa bodailemassa Kimmo Haapajarvi.

Vaikka siis aikuisillekin kohdistettua toimintaa järjestetään, toiminta painottuu kuitenkin enimmäkseen lapsiin ja nuoriin. Nuorisolle järjestetään liikuntaharjoitusten, urheilukoulujen ja kilpailujen lisäksi paljon myös muunlaista toimintaa. Tämä onkin TUL:n markkinoiman ja hyväksi havaitun LETE-hengen mukaista. LETE on siis paljon muuta kuin vain tiukkapipoista kilpaurheilua; se on Liikuntaa, Elämyksiä, Tietoa ja taitoa sekä Empatiaa. Olemme tarjonneet harjunpääläisille lapsille muun muassa uuden vuoden vastaanottajaisia, erilaisia luontoretkiä ja muita tapahtumia. Joskus jopa joulujuhlakin on vietetty metsässä. Esimerkiksi iltaseikkailut pimeään metsään ovat olleet lapsille jännittäviä kokemuksia. Eräällä metsäretkellä lapset tapasivat lähes oikean karhun, leijonan, jäniksen, peikon ja metsänhaltijan. Yksi paljon uusia ja ainutkertaisia elämyksiä antanut retki tehtiin Moskovan sirkuksen esitykseen Tampereelle. Lapset tarvitsevatkin elämässään paljon erilaisia elämyksiä ja niitä Tuiskukin on pystynyt

tarjoamaan omille nuorilleen. Nuoriso onkin erityisesti tällä vuosikymmenellä ottanut toimintamme omakseen. Tämä näkyy myös jäsenmäärässä, sillä nuorisojäseniä oli vuoden 1996 tilanteen mukaan jo 130 kokonaisjäsenmäärän ollessa 324. Nuorten määrä on siis lisääntynyt yli sadalla vuoden 1988 pohjalukemista. Uusia ideoita toiminnan lisäämiseksi olisi varmasti edelleen takataskussa, mutta se ainainen ohjaaja- ja vetäjäpula näkyy tässäkin. Seura on pärjännyt erittäin hyvin myös piirin nuorisotoimintakilpailussa. Tuisku voitti tämän kilpailun kolme kertaa ja sai vuonna 1992 kiertopalkinnon omakseen. Tämän jälkeen piiri ei olekaan kilpailuttanut seuroja tässä lajissa.



Lapsia leikkikentällä.

Vuonna 1992 tuli kuluneeksi 65 vuotta seuran perustamisesta. Syksyllä pidettiin pieni-muotoinen kahvitilaisuus jäsenperheille. Juhlan ohjelmassa oli muun muassa haitarimusiikkia, yksinlaulua ja muistelmia menneiltä ajoilta. Nämä olivat seuran historian vasta kolmannet syntymäpäivät, joita vietettiin juhlien merkeissä.

Ikäänkuin synttärilahjana kunta alkoi syksystä 1992 alkaen periä koulujen käyttämisestä vuokraa. Näin vapaa-aikapainotteiseksi kunnaksi itseään mainostanut Ulvila teki karhunpalveluksen ainakin pienille urheiluseuroille, millainen Tuiskukin on. Tämän takia seuran on

ollut pakko tarkasti harkita, miten koulun salia käytetään ja kuinka pitkiä vuoroja kullekin ryhmälle annetaan. Näin jotkut harrastajat ovat joutuneet tyytymään entistä lyhyempiin vuoroihin. Salin viikottainen käyttöaika on kuitenkin lisääntynyt monipuolistuneen toiminnan myötä. Uutena aluevaltauksena ovat tulleet mukaan vauva- ja satujummat.



Laskiaistapahtuma metsässä.

Nykyinen koulu on koko sen olemassaoloajan ollut Tuiskulle erittäin merkittävä toimintakeskus. Salissa on pelattu pallopelejä, voimisteltu, juhlistu ja tehty melkein kaikkea mahdollista. Kellarissa on pelattu jalkapalloa ja sitä on pidetty isojen hiihtokilpailujen keskuksena. Tärkeyttään seuran kokoontumispaikkana se lisäsi edelleen vuonna 1994. Silloin saimme sieltä käyttöömmä myös entisiä WC-tiloja, joihin kunnostimme seuralle kokous- ja varastotilat. Nämä tilat tulivatkin enemmän kuin tarpeeseen, sillä seuran välineitä ja tavaroita on ennen jouduttu säilyttämään useiden henkilöiden kodeissa ja varastoissa. Nyt ne on voitu kerätä yhteen paikkaan.

Vuosi 1994 oli TUL:n juhlavuosi. Tällöin tuli kuluneeksi 75 vuotta sen perustamisesta. TUL' Turku -tapahtuma oli liiton 75-vuotisjuhla, johon tuiskulaisetkin osallistuivat, kuten ovat osallistuneet lähes kaikkiin muihinkin TUL:n liittouhliin ja piirijuhliin. Tämä vuosi oli merkittävä myös koko urheiluliikkeen kannalta. SVUL meni konkurssiin ja se lakkautettiin. Maahan perustettiin uusi etujärjestö, Suomen Liikunta ja Urheilu (SLU), johon lajiliitot ja myös TUL liittyivät. Samana vuonna TUL:n huippu-urheilutoiminta siirtyi lajiliittoihin ja

TUL:n painopistealueiksi tulivat nuorisotoiminta, kuntoliikunta ja seurapalvelut unohtamatta kuitenkaan kilpailutoimintaakaan. TUL elää siis vielä ja voi olosuhteisiin nähden hyvin, vaikka Suomen silloinen porvarihallitus kaikin mahdollisin tavoin yrittikin sitä lopettaa.

Kuten edelläkin on jo useaan kertaan tullut esille, että talkootyö on seurassamme aina ollut arvossa arvaamattomassa. Vuonna 1996 tuli jälleen uusi talkootyön kohde, kun rakensimme urheilukentälle pienen varistorakennuksen. Materiaalit siihen kustansi Ulvilan kunta. Nyt emme enää joudu säilyttämään kaikkia kentän välineitä yksityisten henkilöiden varastoissa. Siellä voimme varastoida myös samana vuonna ostamaamme moottorikelkkaa. Kelkan hankinta tuli ajankohtaiseksi, kun emme saaneet tarpeeksi hyvää palvelua kunnan taholta latujen kunnossapidossa. Talvella 1996-97 pururadan latu olikin aina erittäin hyvässä kunnossa. Tuiskulla on 1990-luvulla ollut myös mahdollisuus helpottaa muutaman henkilön työttömyystilannetta. Seura on voinut työllistää yhden henkilön kerrallaan puoleksi vuodeksi valtion varoilla.



Moottorikelkka oli heti ensimmäisenä talvena tosi tarpeellinen. Kuskina oli tällä kerralla Kalervo Virtanen. Taustalla näkyy pulkkamäki.

Vuosi 1997 on jälleen seuran juhluvuosi. Tänä vuonna tulee kuluneeksi 70 vuotta Tuiskun perustamisesta. Koko vuosi on toimittu juhluvuoden merkeissä. Jokavuotisen toiminnan lisäksi keväällä pidettiin juhla-arpajaiset sekä kesällä koko perheen kenttätapahtuma, jossa oli pomppulinna, junarata, poni- ja hevosajelua sekä erilaisia kilpailuja eri ikäluokille sekä tietenkin puffetti. Vaikka 70 vuotta tulikin täyteen jo alku vuonna, pääjuhla on vasta marraskuussa.

Kuten tämä lyhyt katsaus Harjunpään Tuiskun historiaan osoittaa, ei seura ole siis koskaan panostanut vain yhteen lajiin, vaan on aina ollut monitoimiseura. Tuisku on toiminut lähes koko ikänsä melko vilkkaasti harjunpääläisten monipuolisen liikunta- ja harrastustoiminnan ylläpitäjänä ja aktivoijana. Seura on toiminut myös lasten, nuorten ja miksei aikuistenkin kouluttajana, vaikkei sille useinkaan muisteta antaa tarpeeksi arvoa. Tuiskunkin toiminnasta useat henkilöt ovat saaneet kipinän yhdistystoimintaan ja ovat sitten myöhemmin edenneet yhteiskunnan eri aloilla melko huomattaviinkin asemiin. Urheiluseura ei toimi ikänä itsestään, vaan toiminnan ylläpitämiseen tarvitaan aina aktiivisia henkilöitä. Tästä syystä jokainen entinen ja nykyinen tuiskulainen seura-aktiivi ansaitsee suuren KIITOKSEN.

TOIMIHENKILÖT

Puheenjohtajat:

Ilmari Stenfors	v. 1927-1939	12 vuotta	(kuollut)
Heikki Hällström	v. 1939-1945	7 vuotta	
Reino Tuori	v. 1946-1947, 1949-1953	7 vuotta	
Pekka Raitaniemi	v. 1948, 1954-1961	9 vuotta	
Pentti Pöyhönen	v. 1962-1964	3 vuotta	(kuollut)
Archie Helin	v. 1965-1979	15 vuotta	
Kalervo Virtanen	v. 1980-1996	17 vuotta	
Pekka Tuori	v. 1997	1 vuosi	

Sihteerit:

Artturi Tuori	v. 1927-1939	12 vuotta	(kuollut)
Juho Saarniola	v. 1939-1940	2 vuotta	(kuollut)
Reino Tuori	v. 1941-1945	5 vuotta	
Toivo Lehtiniemi	v. 1946-1947	2 vuotta	(kuollut)
Aatos Sarin	v. 1948-1949	2 vuotta	(kuollut)
Pekka Raitaniemi	v. 1950-1953	4 vuotta	
Leevi Heikkilä	v. 1954-1961	8 vuotta	
Ossi Leino	v. 1962-1966	5 vuotta	
Kauko Kekki	v. 1967-1972	6 vuotta	
Tuula Leppänen	v. 1973-1977	5 vuotta	
Alpo Nurmi	v. 1978-1983	6 vuotta	
Erkki Jokiranta	v. 1984	1 vuosi	
Ilari Niemipelto	v. 1985	1 vuosi	
Pekka Tuori	v. 1986-1996	11 vuotta	
Raija Lahdenperä	v. 1997	1 vuosi	

Rahaston-/taloudenhoitajat:

Frans Tuori	v. 1927-1953	27 vuotta	(kuollut)
Reino Tuori	v. 1954-1976	23 vuotta	
Kalervo Virtanen	v. 1977	1 vuosi	
Tuula Leppänen	v. 1978-1984	7 vuotta	
Sinikka Ekholm	v. 1985-1997	13 vuotta	

Tuiskun johtokunnasta löytyy eräs mielenkiintoinen yksityiskohta. Koko seuran historian ajan johtokuntaan on kuulunut ainakin yksi Tuorin suvun edustaja. Jo seuran ensimmäiseen johtokuntaan valittiin veljekset Frans ja Artturi Tuori. Frans kuului seuran johtokuntaan ja toimi myös rahastonhoitajana aina vuoteen 1953 asti. Fransin poika Reino on kuulunut johtokuntaan vuosina 1941-1978 lukuunottamatta vuotta 1948 eli yhteensä 37 vuotta. Ennen kuin Reino jäi pois johtokunnasta, valittiin siihen vuonna 1977 hänen poikansa Pekka, joka toimii edelleenkin johtokunnassa. Myös Fransin poika Pentti ja Reinon poika Timo ovat kuuluneet Tuiskun johtokuntaan muutamia vuosia.

JÄSENMÄÄRÄN KEHITYS

Vuosi	Aikuiset	Nuoret	Yhdistykset	Yhteensä
1927	20	-		20
1928	21	-		21

1939	34	10		44
1940	36	14		50
1941	45	28		73
1942	45	28		73
1943	48	29		77
1944	51	33		84
1945	58	38		96
1946	58	34		92
1947	61	31		92
1948	66	33		99
1949	78	44		122
1950	75	57		132
1951	69	53		122
1952	73	52		125
1953	81	44		125
1954	94	65		159
1955	101	58		159
1956	102	72		174
1957	102	75		177

1972	133	35		168
1973	139	51		190
1974	132	67		199
1975	134	62		196
1976	146	81		227
1977	164	35		199

1980	127	40		167
1981	121	35		156
1982	153	40		193
1983	142	15		157
1984	149	17		166
1985	150	17		167
1986	159	15		174
1987	160	18		178
1988	169	11		180
1989	182	33		215
1990	147	61	1	209
1991	157	70	3	230
1992	153	78	3	234
1993	164	84	3	251
1994	173	117	3	293
1995	180	119	3	302
1996	192	130	2	324

Vuosina 1939-48 nuorisojäseniä olivat 12-17-vuotiaat. Virallisissa jäsenmäärissä ei siis huomioitu lainkaan alle 12-vuotiaita, vaikka heitäkin toki oli jäsenenä ja mukana toiminnassa.

Vuodesta 1972 alkaen nuorten jäsenmääriin sisältyvät alle 15-vuotiaat. Kaikki yli 15-vuotiaat jäsenet ovat aikuisten luvuissa mukana.

TUISKULAISTEN SAAMAT ANSIOMERKIT

Reino Tuori	Suomen urheilun hopeinen ansiomitali kullatuin ristein v. 1970
Reino Tuori	TUL:n kultainen ansiomerkki v. 1975
Archie Helin	Suomen urheilun hopeinen ansiomitali v. 1982
Eino Rostedt	Suomen urheilun hopeinen ansiomitali v. 1982
Kalervo Virtanen	TUL:n Satakunnan piirin 70-vuotisjuhlamitali v. 1989
Kalervo Virtanen	TUL:n kultainen ansiomerkki v. 1990
Eino Rostedt	TUL:n kultainen ansiomerkki v. 1991
Alpo Nurmi	TUL:n kultainen seuratyömerkki v. 1993
Kalervo Virtanen	Suomen liikuntakulttuurin ja urheilun ansiomitali kullatuin ristein v. 1994
Archie Helin	TUL:n kultainen seuratyömerkki v. 1994
Pekka Tuori	TUL:n Satakunnan piirin hopeinen ansiomerkki v. 1997
Erkki Jokiranta	TUL:n Satakunnan piirin hopeinen ansiomerkki v. 1997
Sinikka Ekholm	TUL:n Satakunnan piirin hopeinen ansiomerkki v. 1997

Tuisku on luovuttanut oman pöytäviirinsä seuran hyväksi tehdystä pitkäaikaisesta työstä seuraaville jäsenilleen:

Kalle Vesa	v. 1977
Niilo Nurmi	v. 1977
Reino Tuori	v. 1977
Pekka Raitaniemi	v. 1977
Heikki Hällström	v. 1977
Archie Helin	v. 1977
Kalervo Virtanen	v. 1977
Alpo Nurmi	v. 1983
Kauko Villanen	v. 1985
Eino Rostedt	v. 1986
Kullervo Virtanen	v. 1987
Reino Astokari	v. 1987
Jussi Astokari	v. 1987
Irma Tuori	v. 1996



Köntys-kisassa veivattiin mankeliakin.



Kyläpäivillä kilpailtiin mm. ammunnessa.